

SI A PENSAR LI DONESSIM VALOR I PREGUNTAR FOS OR

Us heu preguntat mai que passaria si els humans no existissin? No existirien els noms per anomenar llocs, ni hi hauria ciutats tan sorolloses. O si? No ho sabrem mai, perquè si ho estàs rumiant significa que ets aquí. Suposo que són sensacions que tenim tots els animals. Alguns tenen pensaments que no surten del seu poble, de les muntanyes que hi ha més enllà de les minúscules cases nevades que veig des de la finestra de la meva petita habitació. En canvi, hi ha persones que fins i tot s'imaginen el lloc on la terra, suspesa en l'espai, fa el seu cicle vital. Però tota la nostra imaginació no surt del que hem vist i veurem, del que ens han explicat i explicarem. La vida ens posa límit i l'única vegada que ens el treu, no ens tornem a aixecar.

De tota manera, i arribi on arribi la teva manera de pensar, has de saber que el pensament ens el limitem nosaltres. A l'escola ens posen una meta, on per força ha d'arribar però la cursa més llarga la fas tu.

N'hi ha que diuen que la vida són vuitanta anys de mitjana. Jo crec que són mil milions d'experiències de somriures compartits, de plors solitaris. Riures inaguantables, perquè el riure és la xemeneia que expulsa el fum de la felicitat, el petons l'amor i els ulls la temptació.

Somric i deixo d'escriure. Miro al meu voltant. Aigua, algues, com si fos un mar, un mar profund. Blavós tirant a negre. Com si les teves dents fossin perles i els teus ulls lluents maragdes, que, quan em miren, brillen encara més perquè soc el sol, el teu sol. Però si em mires massa, et fondré, com fonc els milers de flocs de neu abans que no arribin a terra. Només tu, l'aigua, em pots apagar creant una forta tempesta pel desig de tornar al mar.

Em moriria per una de les teves abraçades que fan olor d'estiu. D'aquells braços sense temps, tan llargs que m'acaronen abans de tornar-me a posar a l'aigua. Aquella escalfor que fa venir els calfreds més glaçats. I penja'm d'un fil, del fil de la vida, tan dèbil si tu no vigiles, i tan poderós com la teva ment. Fes-me un petó, i així tocaré les estrelles amb la punta dels llavis. Et miraré com mirava la lluna aquells vespres freds que feien de televisió.

Ulls de nena, de pura sinceritat i innocència. Innocència d'infant, d'aquella que no fa mal, pura, neta i plena de melangia quan la recordes. Quan la trobes a faltar. Miraves molt amunt, aixecaves el cap per mirar somnis, preocupacions, riures de grans i cançons de petits. De felicitat, la felicitat d'un món que no aixecava dos pams de terra. Un món de somriures. Somriures que potser només tenien dues dents.

La imaginació de la nena mai es comparable a la adulta. Com quan et deies a tu mateixa de tenir una màquina per mocar l'alegria, una d'aquelles de volar, riu i plora. Un d'aquelles que t'entén, que et coneix. O una escala per toca la lluna, la lluna, l'esfera de les sensacions. La lluna. La que ens ha vist fer gresca, ha consolat els desconsolats, ha compadit els que ho necessitaven i ha reprimit

els que s'ho mereixien. La nostra lluna de la guarda, blanca i de dol, pensarosa i caboriosa; potser amagant un demà, un futur. Un futur passat per aigua, un futur d'emocions.

És líric tot això que penso, que escric, Som lírics. El mon és un poema amb final no escrit. On s'ajunten, l'espai, el temps i la vida. La vida. La forma lírica que dir que ens estimem, no hi podem fer res, des què naixem fins que morim tenim l'amor circulant per cada petita part del nostre cos. El cos és la capsa on algú hi ha dipositat l'amor. Amor a néixer, a viure, a estimar, a morir. Amor a ser pares, a ser fills, amor a un lloc, a un llibre. Tot és amor, cada àtom del diminut de aire que respire és l'amor que sentim. Tots tenim el mateix amor. El que passa es que no el desenvolupem, o no el mostrem, o el guardem per oblidar-lo.